

Peter Cuijpers

Vormen van hulpverlening

‘God heeft nu sommigen in de gemeente een plaats gegeven: ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, vervolgens krachten, daarna genadegaven van genezingen, vormen van hulpverlening’.

1 Korintiërs 12:28

We staan kort stil bij de genadegave van hulpverlening, want deze genadegave is veelal ondergesneeuwd door de gaven van krachten, genezingen en het spreken in talen of tongen. In 1 Korintiërs 12:12-31 wordt de gemeente vergeleken met een lichaam, dat uit vele leden bestaat. De zojuist opgesomde gaven stonden in de top drie van de Korintiërs en ze zorgden toen en ook nu voor verdeeldheid in het lichaam. In vers 24-25 staat dat God het lichaam zó heeft samengesteld dat de edele leden van het lichaam niet zonder de minder edele leden kunnen functioneren.

De gemeente te Korinte was door en door verdeeld (zie 1 Kor. 1:10-17; 11:17-19). Verdeeldheid is één van de oorzaken dat het lichaam, de gemeente, niet goed functioneert. Het is Gods wil dat de leden voor elkaar gelijke zorg dragen. Ieder lid heeft een taak ten dienste van het geheel. En God bepaalt welke plaats en taak iemand heeft in het lichaam (vs. 28-30). Dat niet allen dezelfde taak of gave hebben, blijkt uit het woord 'sommigen'. En als er sprake is van apostelen, profeten en leraars wordt duidelijk dat Paulus hier niet alleen de plaatselijke gemeente te Korinte op het oog heeft, maar het universele lichaam dat bestaat uit alle opnieuw geboren christenen.

Als we stilstaan bij de genadegaven, lijkt het wel alsof we allemaal weinig of niets hebben geleerd. Nog altijd denken we dat er voor ons eer te behalen valt, als we in tongen spreken of pretenderen de gave van genezing te hebben. Zeg ik hiermee dat deze gaven er niet zoveel toe doen? Integendeel, maar Paulus wijst ons een

weg die dit alles overtreft (vs. 31). Misschien vraagt u zich af wat er dan zo verkeerd is aan het streven naar het spreken in tongen enz.? Paulus roept ons toch zelf op te streven naar de beste genadegaven (vs. 30). Het probleem zit hem niet zozeer in het streven naar de beste genadegaven, maar het zit in onszelf. Al dit 'streven' heeft alleen maar geleid tot afgunst, ruzie en tweedracht onder gelovigen (vgl. 1 Kor. 3:3). Als we geestelijk zijn, bewandelen we de weg die Paulus ons in 1 Korintiërs 13 wijst. Voor de duidelijkheid: er mag dus gestreefd worden naar de beste genadegaven, als het maar met de juiste intentie gebeurt! Of dit onze 'top drie' genadegaven zijn waarnaar we ons mogen uitstrekken, is nog maar de vraag? Het spreken in tongen, dat voor zoveel verdeeldheid zorgde, staat bij Paulus in ieder geval niet bovenaan, maar wordt als laatste in het rijtje genoemd!¹

De genadegave van hulpverlening komt weinig of niet ter sprake onder christenen. Waarschijnlijk omdat deze gave niet tot onze top drie van genadegaven behoort!? Laat ik hierover kort zijn: God heeft in Zijn wijsheid de gaven voor het lichaam gegeven, en het is niet aan ons om hierover een kwaliteitsoordeel uit te spreken. In het voorgaande gedeelte maakt Gods Geest duidelijk dat de leden die de zwakste schijnen te zijn, juist zeer noodzakelijk zijn voor het lichaam (vs. 22). De genadegaven die in onze ogen misschien onbeduidend zijn, zijn dus in de ogen van God zeer belangrijk. Er bevinden zich in de gemeente leden waarvan niet gezegd kan worden dat zij, naar de mens gesproken, een bijzondere gave bezitten. Het zijn geen evangelisten, leraars of herders; ze staan niet achter de preekstoel en vallen niet erg op. Zij hebben echter andere kwaliteiten, die onmisbaar zijn voor het goed functioneren van het lichaam, de gemeente.

De gave van hulpverlening, iets minderwaardigs?

Een broeder schreef me dat hij zichzelf niet als oudste zag, en zich ook niet als zodanig had opgeworpen. Leiding geven had hij nooit geambieerd, maar hij was nooit weggelopen voor dingen die moesten gebeuren. Hij sprak niet in de woorddienst, omdat ieder zijn eigen gaven en talenten van God heeft gekregen. Hij wist intussen wel waar de zijne lagen: 'Laat mij maar helpen, ondersteunen, mensen bezoeken, gastvrijheid verlenen, auto's repareren etc.' Dit zijn ook dingen die moeten gebeuren, en dáár voel ik mij bekwaam voor en voel ik mij wel bij. *Daar is niets minderwaardigs aan; daar voel ik me niet te groot voor.*

¹ Voor meer informatie over de genadegaven verwijs ik u naar de brochure 'Kwesties in de gemeente te Korinte', p. 39-42. <http://www.oudesporen.nl/Download/OS2070.pdf>

Deze broeder legde zijn hart bloot, en dat is prijzenswaardig. Zijn bescheidenheid sierde hem. Er is echter één maar: kennelijk had hij de indruk dat de taken die hij verrichtte, in de ogen van anderen minderwaardig waren – iets waarvoor men zich te groot voelde. Ik heb geprobeerd deze gedachte bij hem weg te nemen door mijn waardering voor hem uit te spreken. Onze correspondentie is een van de redenen waarom ik de gave van hulpverlening uit de schaduw van de andere gaven wil halen.

Waar komt de gedachte van deze broeder toch vandaan? Hoe komt het dat wij menen dat we pas iets voorstellen in de gemeente als we achter de preekstoel staan, of de nodige Bijbelkennis in huis hebben en men ons een leraar of evangelist noemt? Werp deze gedachte ver van u, want dit is werelds denken! Dit was één van de problemen die zich voordeden in de gemeente te Korinte. In 1 Korintiërs 1:18-31 rekent God rigoureuus af met dit wereldse denken: *'Het onaanzienlijke van de wereld en het verachte heeft God uitverkoren, en wat 'niets' is, om wat 'iets' is teniet te doen, opdat geen vlees voor Hem zou roemen'* (vs. 28-29). De gemeente te Korinte was doorzuurd met dit denken: *'Als de voet zou zeggen: Omdat ik geen hand ben, ben ik niet van het lichaam... En als het oor zou zeggen: Omdat ik geen oog ben, ben ik niet van het lichaam'* (1 Kor. 12:15-16). Waarom wil de voet zo graag een hand zijn, en het oor een oog? Denken de voet en het oor soms dat de hand en het oog belangrijker zijn in het lichaam? *'Als het lichaam oog was, waar zou het gehoor zijn? Als het lichaam gehoor was, waar zou de reuk zijn?'* (vs. 17).

Het goed functioneren van het lichaam

God heeft de leden, elk van hen afzonderlijk, in het lichaam een plaats gegeven *zoals Hij gewild heeft* (vs. 18). Het is heel wat als een broeder zegt dat hij weet welke plaats God hem heeft toebedeeld in het lichaam, en dat hij zich daarbij wel voelt. Nu liggen er twee gevaren op de loer:

1. Onderschatting: 'ik ben niets, ik kan niets' (vs. 15-17).
2. Overschatting: 'ik ben iets, ik heb je niet nodig' (vs. 21).

Lees nog eens waarom God juist ons heeft uitverkoren (1 Kor. 1:25-29). Veel broeders en zusters hebben ten onrechte last van het ik-ben-niets complex. Als God zegt dat de Korintiërs niets zijn (1 Kor. 1:28), moet u zich dit niet al te persoonlijk aantrekken; tenzij u behoort tot degenen die *menen* iets te zijn, want die mensen heeft God hier op het oog. De Korintiërs meenden indruk te kunnen maken met

hun retoriek en filosofische, puur menselijke wijsheid. Paulus moet hier niets van hebben en schrijft dat menselijke wijsheid voor God niet in tel is. Bij God komt het aan op betoon van geest en kracht, en niet op menselijke wijsheid (zie 1 Kor. 1:4-5). Om de opgeblazen Korintiërs op hun nummer te zetten, wijst Paulus erop waarom God juist *hen* had uitverkoren. Net als bij hen moet God ons wel eens aan onze afkomst herinneren (vgl. Joz. 24:2; Deut. 7:7); dat houdt ons nederig!

Een mens is vóór zijn bekering *niets*, ondanks al zijn titels en menselijke wijsheid. Dit klinkt misschien hard, maar zo liggen de zaken nu eenmaal! Pas op het moment dat iemand gelooft in de Heer Jezus en opnieuw geboren is, is hij iets: 'een geroepen heilige' (1 Kor. 1:2). Alles wat we zijn of hebben, is uit God. Door Hem is het dat we in Christus Jezus zijn, Die voor ons is geworden wijsheid van God en gerechtigheid, heiliging en verlossing, opdat het zal zijn zoals geschreven staat: Wie roemt, laat hij roemen in de Heere (vs. 30-31).

De genoemde broeder heeft zijn waardering voor mij uitgesproken, en ik heb op mijn beurt mijn waardering voor hem uitgesproken. Alleen zó, en niet anders, kan het lichaam functioneren zoals God het heeft bedoeld. Hij is blij met mijn genadegave en ik ben blij met zijn genadegave. We kunnen elkaar niet missen. Door Gods genade mogen we samen de weg bewandelen die Paulus ons heeft gewezen in 1 Korintiërs 13. Op die weg zoekt men niet naar eigen belang en is er ook geen plaats voor afgunst of grootdoenerij.

'Laat ieder de anderen dienen met de genadegave zoals hij die ontvangen heeft, als goede beheerders van de veelsoortige genade van God'.

1 Petrus 4:10

Oude Sporen 2018

